

LENIN A MIÉNK!

Írta: dr. Komócsin Mihály

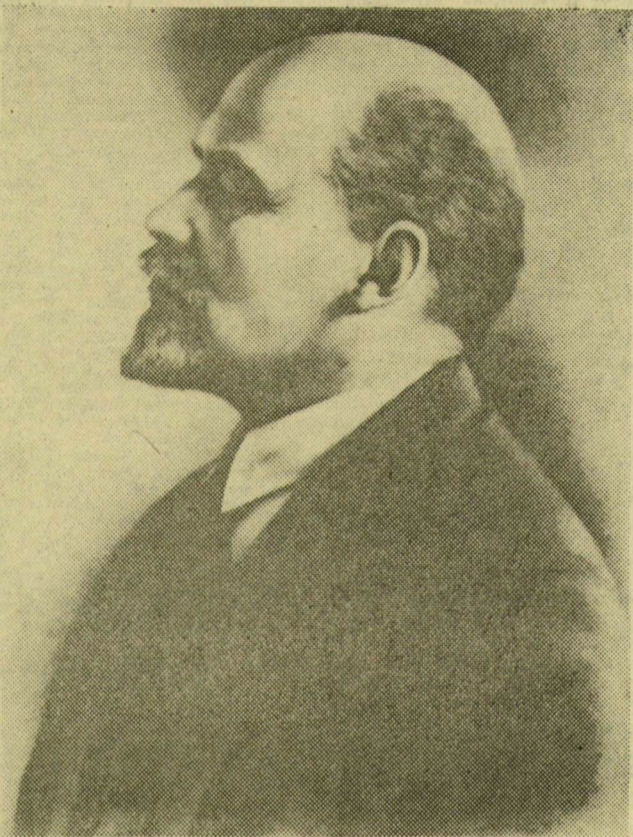
A mai napon a világ minden részében megemlékeznek Vlagyimir Iljics Leninről, születésének 96. évfordulójára alkalomból. Megemlékeznek elsősorban tanításának követői a kommunisták, akiknek száma az ő életében még csak néhány százezer, ma már több, mint ötvenmillió. Megemlékeznek a szabadságért, vagy annak védelmében harcoló milliók, a haladásért és a békéért küzdő százmilliók.

Az emberiség történetében — Marxon kívül — nem volt még olyan személyiség, mint Lenin, akinek annyian adóznának tisztelettel életművéért, s akinek emlékét annyian tartanák legbensőbb ügyüknek. Az orosz nemzet szülötte, mégis magának érzi az egész emberiség. A bolsevik párt alapítója és naggyá szervezője, de minden kommunista párt az ő általa kidolgozott szervezési elveket tartja pártja alaptörvényének. A Nagy Októberi Szocialista Forradalom zászlóvivője volt, s azóta minden proletár- és népi forradalom az ő zászlaja alatt győzelmeskedik. A szovjet szocialista állam alapítója volt, melynek példája nyomán az új típusú államok sora szerveződött és szerveződik. A szovjet köztársaság körülményeit, helyzetét figyelembe véve munkálta ki a szocialista építés kiinduló irányelveit. Ezek alapján épül sikeresen a szocializmus 13 országában, s a kommunizmus Lenin hazájában. Ezeket az elveket hasznosítják a függetlenné vált országok az új fejlődési út keresésében. Műveit — Marx, Engels tanításaira alapozva — főleg az oroszországi viszonyok elemzése alapján írta a múlt század végén, e század elején. Ma az egész világon tanulmányozzák. Az UNESCO adatai szerint a nemzetközi irodalomban Lenin művei foglalják el a legnagyobb helyet. Több mint 100 nyelvre lefordították, s csak a Szovjetunióban 327 és fél millió példányban adták ki.

Lenin emberi, történelmi nagyságát és érdemét ma már ellenségei sem tudják elvitatni. Ha gyűlölettel és féltelennel is, de elismerik történelemformáló tevékenységét, hatását a fejlődésre. Ma, akik eltérnek Lenin útjáról és el szeretnék téríteni követőit, azok Lenin kisajátítására, tanításai eltorzítására törekzenek. Akik azt szeretnék, hogy ne a Lenin által mutatott úton fejlődjék a világ, azok tanításainak elavultságát, idejétmúltságát hirdetik.

Lenint több oldalról igyekeznek kisajátítani maguknak azok, akik eltérnek útjáról. Vannak, akik áforradalmi, sokszor kalandor céljaikat Leninre hivatkozva szeretnék igazolni, az ő tetteivel akarják alátámasztani. Lenin lángoló forradalmár volt. Mindig azt hirdette, hogy *mindent alá kell rendelni a proletárforradalom ügyének*. Kíméletlenül harcolt a megalkuvók, az opportunisták ellen. Lenin életmunkásságából tömegével idézhetők az olyan példák, melyek bizonyítják, hogy akkor is fellépett az opportunizmus, a munkásosztály érdekeinek elárulásával szemben, ha szinte egyedül állott. Az első világháború éveiben — amikor látszólag egyedül maradt — bátran és szenvedélyesen harcolt a második Internacionálé megalkuvó, osztályáruló munkásvezérei ellen, akik a munkásosztály érdekeit feláldozva kiegyeztek a burzsoáziával. Mégis helytelen és hamis a párhuzamvonás Lenin akkori tevékenysége és ma ilyen pozícióban tetszelgő néhányak tevékenysége között. Hamis a párhuzamvonás egyrészt azért, mert Lenin olyan munkásáruló vezetők ellen lépett fel, akik pillanatnyi érdekeikért feláldozták a munkásosztály általános érdekeit. De hamis azért is, mert Lenin nem öncélúan vallotta a forradalmiságot, nem öncélúan harcolt a megalkuvás ellen. És hibás a párhuzamvonás azért is, mert Lenin a következetes forradalmiságot mindig összekapcsolta a forradalmi célokat szolgáló kompromisszumokkal, időleges megegyezésekkel, sohasem vitte ad absurdumig a forradalmiságot. Ismeretes, hogy a forradalom győzelme után nemegyszer — szinte magára maradva — a legélesebben lépett fel a baloldali kalandorkodók ellen, akik hajlandók lettek volna a fiatal szovjet köztársaságot is feláldozni albaloldali, „világforradalmi” kalandok szolgálatában. Leninnél az alapvető jellemző a forradalmiság. De nem a vak, vagdalkodó, hanem a rugalmas, hajlékony, az eredményesebb utat kereső okos, céltudatos forradalmiság. Hibás talájon áll tehát az, aki Lenint úgy akarja magáévá tenni — sőt magának kisajátítani —, hogy egyszóval csak Lenin forradalmiságára apellál, de figyelmen kívül hagyja az igazi proletár hadvezér manőverezőképességét. Egyoldalúan szemléli Lenint az, aki csak a határozott, kemény fellépéseket, kiállásokat látja benne, de nem látja Leninben a körültekintő, az engedményekre — esetenként még az ellenséggel is megegyezésre — hajlamos bölcs politikust. Lenin így együtt ő, és nem külön-külön. Csak az teszi magáévá Lenint, aki így fogadja el őt.

Akadnak, akik megalkuvó, opportunistá magatartásukat; sőt gyávaságukat akarják igazolni Lenin egyes fellépésére, egyes manőverezésére hivatkozva. Akik csak a kompromisszumot látják és elveszítik maguk elől a forradalmi célt, kiegyezésre törekkenek az alapvető célok feladására árán is. Lenin soha nem engedte meg sem magának, sem harcostársainak az olyan kompromisszumot, amely elvtelen, amely feladja az alapvető célokat szolgálatát. A kompromisszum Lenin fegyvertárába tartozott, de nem a fő fegyver volt, hanem csak szolgáló volt a fő fegyverek mellett, azok kiegészítőjeként. Rosszul fogják tehát föl Lenin hagyatékát, Lenin tevékenységének tanulságait azok, akik a kompromisszumot, a kiegyezést állítják a fő helyre.

Különösen veszélyesek ezek az irányzatok — amelyek akár balról, akár jobbról megnyilvánulnak —, ha a nemzetközi kommunista mozgalommal való szembenállásig fajulnak el, s magukat tekintik az igazi ügy egyedüli képviselőinek. Lenin egész életében hadakozott az elhajlások ellen. A leninizmus a különböző szélsőséges áramlatok elleni harcban, a marxista tanítások védelmében és továbbfejlesztésében alakult, fejlődött ki.

Léteznek olyanok is, akik Lenin tanításait eltorzítják, vagy annak eltorzítására törekkenek. Egyesek úgy torzítanak, hogy Lenin bizonyos tetteit abszolútizálva, időtől-tértől függetlenül akarják alkalmazni. Elleneznek minden olyan kezdeményezést, minden olyan új gondolatot, amely nem vág bele egy általuk bemagolt és ma sablonként alkalmazott tételbe. Lenin egész életmunkássága bizonyítja, hogy mennyire helytelen az ilyesmi. Mindig kiállt a marxizmus védelmében, de mindig hirdette azt a Marx által is hangoztatott elvet, hogy *sohasem szabad megrekedni*.

Nem szabad a marxista tanításokat dogmaként alkalmazni. A marxizmust védelmező vitáiraiban is mindig adott újat. Továbbfejlesztette, az érdekeihez alkalmazva gazdagította a marxi tanokat.

Napjainkban fellépnek olyanok is, akik szeretnék elhitetni, hogy az új keresésben Lenin tanításai már nem alkalmazhatók, már elavultak, idejétmúltak, s „teljesen új” tételre van szükség. Mi viszont tapasztaljuk például a gazdaságirányítás reformjának kimunkálásában és válaszkeresésben egyéb problémáinkra is, hogy Lenin tanításai nemcsak nem avultak el, hanem számos „új-ként” felvetődő problémára adnak választ. Leninnek nem volt módja részletesen kimunkálni a szocialista építés kérdéseit. Részben azért, mert a viszonyok az ő életében még nem voltak ehhez érettek, még nem adtak elegendő tapasztalatot a teljes kimunkáláshoz, másrészt pedig a rohanó élet napi problémáinak tömkelege lefoglalta Lenin energiáját, alkotóképességét. De döntően azért, mert a betegség, majd a kegyetlen halál megakadályozta ebben őt. Életének utolsó éveiben írt munkáiban mégis kiinduló alapot adott a szocialista építéshez. Zseniális előrelátásai ma is sok kérdésben támaszt, eligazítást nyújtanak számunkra. Alapelve volt, hogy a szocializmust nem kispekulálni kell, hanem az élet tapasztalatait feldolgozva, a tudományos szocializmus tanításai alapján kell kimunkálni. Ő is — mint Marx és Engels — csirájában felismerte az újat, amelyet aztán tudományosan általánosított. Nem ragaszkodott mereven korábbi elgondolásaihoz, ha az élet, a forradalmi mozgalom tapasztalata újabbat, jobbat hozott felszínre. Ismeretes, hogy egy időben úgy gondolta: a proletárforradalom győzelme után az állam parlamentti köztársaság lesz, majd az 1905-ös forradalom tapasztalatai alapján felfedezte az új típusú proletárállamnak azokat a szerveit — a szovjeteket —, amelyek jellemző meghatározói a szocialista államnak.

Mint Marx tanítása, Leniné is élő, eleven, állandóan fejlődő tudomány, melyet művelőinek szüntelenül gazdagítani kell. Azok az igazi követői Leninnek, akik nem rekednek meg régi, az élet által már túlhaladott tétéleknél, de ugyanakkor nem is vetik el az élet, a történelem által igazolt tudományos, marxista-leninista alap-tételeket. Alkalmazzák a marxizmus-leninizmusból folyó alapvető követelményt, az adott helyzet mindenoldalú tudományos elemzésének követelményét. Sohasem tévesztik el szemük elől a célt, a szocializmust, a szocialista építés ügyének szolgálatát a munkásosztály, a dolgozó nép érdekében.

A történelmi tapasztalatok mutatják, nem lehet Lenin útján szélsőségesen járnunk. Nem lehet Leninre hivatkozni és akadályozni az újat. Nem lehet újat akarni, s Lenin tanításait megtagadni. Lenin nem a szélsőségeseké. Lenin azoké, akik egészében fogadják el őt, tanításait, forradalmiságát és rugalmasságát, következetes, céltudatos hajthatatlanságát és bölcs manőverezési képességét. Lenin és tanításai nem csak a múlté, a máé és a jövőé is.

Mi Lenint magunkénak valljuk, mert Lenin tanításait egészében magunkénak tudjuk. Mi Lenint magunkénak valljuk, mert az ő útját járjuk, s szorosan együtt haladunk Lenin pártjával, Lenin hazájával. Mi, magyar kommunisták, mindannyian valljuk, amit nevünkben Kádár János elvtárs az SZKP XXIII. kongresszusán mondott: „Szovjetellenes kommunizmus nem volt, nincs és nem is lesz soha”. Valljuk ezt úgy is, hogy hazánk, dolgozó népünk érdekeit nem szolgálhatja az, aki Lenin hazája ellen lép fel. A felszabadulás óta eltelt húsz év tapasztalatai bizonyítják, hogy hazánk fejlődésének, népünk boldogulásának érdekei szorosan összefonódnak a magyar-szovjet barátsággal. Hazánk fejlődésének ügye, a szocializmus építésének ügye elválaszthatatlan a Lenin hazájában folyó kommunista építőmunkától. Ezért is fogadjuk egyetértéssel és helyesléssel az SZKP XXIII. kongresszusának határozatait. Tudjuk, hogy e határozatok Lenin tanításait tükrözik, a kommunista építés meggyorsítását szolgálják. A kommunista építés gyorsulása, a Szovjetunió mindennapos segítségnyújtása, testvéri együttműködésünk révén gyümölcsözően hat a mi szocializmust építő munkánkra is.

Történelmi tapasztalataink alapján és népünk érdekeit helyesen felfogva hirdetjük, hogy hazánk, népünk útja a Lenin által mutatott út, a szocialista építés útja. Lenin és tanításai ezért a miénk is — magyar dolgozóké is.

Lenin-emlékünnepe Szegeden

Az ünnepség elnöksége

Az MSZMP Szeged városi bizottsága Vladimir Iljics Lenin születésének 96. évfordulójára alkalomból csütörtökön délután emlékünnepeket rendezett a DAV szegedi igazgatóságának Klauzál téri művelődési termében.

Az ünnepség elnökségében foglalt helyet dr. Antalffy György egyetemi tanár, az MSZMP Csongrád megyei végrehajtó bizottságának tagja, Deák Béla, az MSZMP Szeged városi végrehajtó bizottságának tagja, a pártbizottság osztályvezetője, dr. Csikós Ferenc, a Szeged m.j. városi tanács vb-titkára, Krajko András, munkásmozgalmi veterán, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának tagja, Vajda György, a

DAV vezérigazgatója, Kalmar Ferenc, a DAV szegedi igazgatóságának pártszervezetének csúcstíkára, Birkányi Márton és Simon Lajosné, a DAV szegedi igazgatóságának pártszervezetének vezetőségi tagjai, Sarman Ferencné, a DAV szegedi igazgatóságának szb-tíkára.

Vajda György megnyitó szavai után Balogh Tibor, a szegedi Radnóti Miklós gimnázium tanulója Majakovszkij: Beszélgetés Lenin elvtárral című versét adta elő. Az emlékünnepe megemlékező beszédét dr. Antalffy György mondta. Érdeklődéssel kísért szavait követően a DAV énekkarának műsorát hallgatta meg az emlékünnepe közönsége.

Perbeszédverseny, szellemi öttusa jogászi intelligenciából

Megkezdődtek Szegeden az ifjúsági jogásznapi

„Vádolt vezetés közben alkoholt fogyasztott... ilyen körülmények között... a sorompó nekivágott az ott tartózkodó útor fejének... így tehát a BTK kettőszázötvenkilencedik... indítványozom, hogy a vádlottat mondja ki bűnösnek a ... továbbá az okozott kár megtérítésére...”

Négy — négy hallgató

Az ügyész befejezi vádbeszédét és felcattan a taps. Furcsa tárgyalás. Nincs vádlott, se tanú, csak öt tagból álló zsűri, a bíróság és ügyész sokat tapasztalt képviselői — köztük dr. Simon László, a Megyei Bíróság elnöke — figyel az ünneplőbe öltözött vád- vagy éppen védőbeszédet tartó fiatalembereket. Az országos jellegű Ifjúsági jogásznapi első vetélkedőjén a budapesti, pécsi és szegedi jogtudományi karok négy-négy hallgatója méri össze tudását a tanulságos és hasznos perbeszédversenyben, amelyet további vetélkedők követnek majd a három nap folyamán.

Régi hagyományok felújítása

„Régi nemes hagyományokat kívánunk felújítani, amikor a Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kara a párt- és KISZ-szervezettel karöltve ismét megrendezi az ifjúsági jogásznapiakat” — mondta dr. Keme-nes Béla, a JATE Állam- és Jogtudományi Karának dékánja csütörtökön, a háromnapos program megnyitóbeszédében. A felszabadulás után rendeztek ilyen találkozókat, amelyek jó hatással voltak a hallgatók kapcsolatainak fejlesztésére, érdeklődési területeik bőví-

tésére és heves vitákban a tapasztalatok kicserélésére. Ezt a célt kívánja szolgálni a jó hagyomány felelevenítése, az ünnepek keretében sorra kerülő kari diákörök felolvasások, a minden bizonnyal érdekes vetélkedők és szórakozási alkalmat nyújtó összejövetelek.

Az első nap valóban izgalmas versennyel indult, végső kimenetelét azonban csak az utolsó napi eredményhirdetésen tudhatják meg a nagy akarással, szorgalommal és nem csekély tehetséggel rendelkező versenyzők.

A dolgozatok

A délután során két szekcióban diákköri ülésekre került sor. Az A szekcióban először Matuz György dolgozata hangzott el A jogi felelősség és a determinizmus címmel, majd Lantos István olvasta fel az ifjúság elleni büntetésekről szóló munkáját, dr. Antalffy György tanszékvezető egyetemi tanár és dr. Fonyó Antal tanszékvezető egyetemi tanár elnökletével. Ugyanekkor a B szekcióban dr. Both Ödön tanszékvezető egyetemi docens elnökletével a jogtörténeti diákköri csoport munkaértekezletére került sor, ahol Gyűgyei Klára (A centralisták jogi és politikai nézete a reformkorban), Eke Ágnes (Küzdtem a köztetervvel bevezetéséért a reformkorban) és Horváth Ferenc (Szeged szabad királyi város törvényhatósági bizottsága szadunk első évtizedeiben) munkái kerültek megvitatásra.

Az első nap programját a két vendég kar és a hazaiak kapcsolatainak fejlesztésére, érdeklődési területeik bőví-